

Vi har desuden et par andre forslag at gøre regeringen. Det bør være muligt at oprette et antal ekstraordinære stillinger på arbejdspladserne, så der kan skabes plads til alle og også skabes plads til dem, der har nedsat arbejdsevne, eller som blot er gamle og gerne vil aflastes i en periode, ligesom der generelt bør kunne gives støtte til at udvide beskæftigelsen på områder, hvor arbejdspresset i dag er alt for højt.

Vi er altså kort sagt indstillet på at arbejde konstruktivt med ideen om puljejob. Vi kræver bare, at de, der ansættes i disse stillinger, ansættes på vilkår, der er aftalt i henhold til overenskomster på området.

Det betyder naturligvis i mange tilfælde en højere løn end den, regeringen ville byde de arbejdsløse, men det er der også rigelig råd til. Vi fremlagde allerede sidste år beregninger, der viste, at man roligt kan ansætte 60.000 i den offentlige sektor til en gennemsnitsløn på 190.000 kr. om året, uden at det koster det offentlige én krone mere end det, der spares på dagpengene, på aktiveringskontoen plus det, man får ekstra ind i skat.

Der skal endvidere efter vores opfattelse være det perspektiv, at disse job i almindelighed fører til fast arbejde. Vi foreslår, at hvis man har været i et puljejob i 1 år og passet arbejdet, har man fortrinsret til den første stilling, der bliver ledig på den pågældende arbejdsplads eller inden for det pågældende område.

Desuden må det være sådan, at arbejdsløse, der har gennemført jobtræning uden at få fast arbejde, skal have ret til fortsat at modtage dagpenge. A-kasserne er et forsikringssystem, og når man betaler kontingent og man er til rådighed for arbejdsmarkedet, så har man ret til at få dagpenge.

Når vi taler om rådighed – og der tales jo meget om rådighed, forbavsende meget, selv om vi har utrolig stramme rådighedsbetingelser – skal man være klar over, at her er der altså tale om rådighedsbestemmelser, som er endnu strammere end noget af det, vi kender, nemlig det at passe et arbejde i tre år; det er mere end noget andet en dokumentation af, at man er til rådighed. Derfor bør der ikke være tvivl om, at man efter en sådan periode også kan modtage dagpenge.

Og helt ærligt, det kan da ikke være sådan! Hvordan kan man overhovedet få den tanke, at belønningen for at passe et arbejde – et rigtigt arbejde, som man siger – i tre år, er, at man ikke

alene mister arbejdet, hvis der ikke har været et fast at få, men oven i det mister man også retten til dagpenge. Det perspektiv kan man ikke give de arbejdsløse.

Vores principielle opfattelse er, at ingen, der er til rådighed på arbejdsmarkedet, kan glide ud af a-kassen og miste dagpengeretten, bare fordi arbejdsmarkedet ikke er til rådighed for dem.

Og så lidt om de unge.

Lad mig sige, at med tvang kommer man ingen vegne, og vi forstår slet ikke forslaget om, at unge skal tvinges ind i uddannelse. Unge arbejdsløse vil typisk være unge, der har dårlige erfaringer med uddannelsessystemet, som er blevet skoletrætte og derfor er søgt ud på arbejdsmarkedet. Så at regne med, at man kommer nogen vegne med at tvinge dem, er en pædagogisk overvejelse, der stammer tilbage fra den sorte skole. Her troede man, at tvang var vejen til lærdom.

Vi afviser, at unge arbejdsløse skal tvinges i uddannelse, tvinges på ydelser, der svarer til det halve af dagpengene. Og jeg synes, at man skulle tænke sig grundigt om, inden man laver nogle regler, der indebærer, at en ung forsøger, der har været syv år på arbejdsmarkedet, og som har haft korte perioder med arbejdsløshed i slutningen af denne periode, først skal på dagpenge og så over på SU, altså have et fald i indtægten fra normal løn, som vedkommende naturligvis har vænnet sig til igennem lang tid på arbejdsmarkedet. Man har indrettet sit familiebudget derefter, og så skal man lige pludselig på kort tid ned på det halve af dagpengene eller mindre.

I Enhedslisten er vi helt med på at analysere, hvorfor det efter 25 års diskussion fortsat helt uændret er sådan, at en tredjedel af en ungdomsårgang ikke får nogen uddannelse, og hvorfor det i øvrigt stadig væk er sådan, at det er de ufaglærtes børn, der ikke får uddannelse. Det er akademikernes børn, der får den lange uddannelse. Det har ikke ændret sig trods 25 års diskussion om lighed i uddannelserne.

Vi vil gerne være med til at analysere hvorfor og være med til at etablere de tilbud, der skal til for at sikre, at alle får en uddannelse. Men det skal være en gulerod, et tilbud frem for pisk og tvang.

Endelig vil jeg med hensyn til det, vi stiller os uforstående overfor i det, regeringen har fremlagt, blot yderligere nævne, at vi ikke forstår, hvorfor man vil fjerne overgangsydelserne.